

1.

‘Duiken!’ roept Minke opeens.

Snel verbergen de drie meiden zich achter het muurtje van de omloop. Gehurkt zitten ze op de stenen vloer. Iris en Yorna kijken Minke geschrokken aan.

‘Politie,’ legt ze fluisterend uit.

‘Verdomme Minke, geen grappen nu,’ reageert Iris.

‘Echt.’

‘Shit.’

Op de vloer liggen het doek, de touwen en de stokken die ze net met zich mee naar boven hebben gesleept. Moeten ze nu stoppen met hun actie? Hoe kan de politie hiervan op de hoogte zijn? Zijn ze verraden? Onzin, niemand weet van hun plan. Toch? Of hebben de mensen beneden in de kerk ze toch naar boven zien glippen? Als de politie hierboven opduikt, hoe verklaren ze dan de aanwezigheid van de spullen? De agenten zullen meteen doorhebben wat ze van plan zijn. Ze kennen Iris natuurlijk al.

Gespannen wachten de meiden af. Er gebeurt niks.

Vanaf het plein wordt niet door een megafoon naar boven

gebruld dat ze onmiddellijk naar beneden moeten komen. Ook horen ze geen gehaaste voetstappen op de torentrap. Voorzichtig staat Iris op.

‘Iris, pas nu op!’ fluistert Yorna. ‘Ik wil niet de bak in.’

Minke krijgt spontaan de slappe lach. Dat heeft ze vaker: als ze nerveus is, zitten haar lachspieren nogal los. Yorna probeert haar stil te krijgen terwijl Iris voorzichtig over het muurtje van de omloop naar beneden gluurt. Daar, ver beneden het drietal, maakt een politieauto heel langzaam een rondje over het plein om vervolgens de Zwanenstraat in te rijden.

‘Vals alarm,’ meldt Iris opgelucht. ‘Ze kwamen niet voor ons.’ Meteen pakt ze een van de stokken op. ‘Als jullie de touwen vastbinden, dan ga ik met de klok aan de slag,’ vertelt ze.

‘Yes captain,’ reageert Yorna.

De inmiddels weer bedaarde Minke en zij weten wat ze moeten doen. Iris gaat met de stok de kerktoren binnen. Daar hangen de zware klokken. Eén sloeg juist het halve uur toen de meiden boven kwamen en liet de vloer onder hun voeten flink beven.

Iris daalt de trap af en staat een verdieping lager voor het indrukwekkende raderwerk van de klok. Ze vist haar mobieltje uit haar broekzak en kijkt hoe laat het is. Ze moet nog even wachten. Ze was al nerveus, maar nu voelt ze haar hart nog meer tekeergaan. Precies...